

Arrest

nr. 120 082 van 4 maart 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 18 november 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 oktober 2013 en tegen de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, om de nietigverklaring te vorderen van het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinq*ues) van 24 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van eerste verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 december 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. OGUMULA en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor eerste verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 21 oktober 2012 het Rijk binnen en diende op 22 oktober 2012 een asielaanvraag in. Op 15 oktober 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. Op 24 oktober 2013 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.3. De bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Guinees staatsburger te zijn van Peul origine, afkomstig uit Boké. U verklaart uw hele leven in Boké gewoond te hebben, meer bepaald in de wijk Lambanye. Uw vader is imam in de moskee van de wijk. U ging tot de zesde klas naar school en werkte daarna tot aan uw vertrek uit het land als verkoopster. U verklaart in 2001, op dertienjarige leeftijd, gedwongen uitgehuwelijkt te zijn geweest aan I. D.. U kreeg twee kinderen met hem. I. overleed echter op 28 juli 2011 in een verkeersongeluk. U verklaart een behoorlijk goed huwelijk met hem te hebben gehad. Uw kinderen gingen na zijn dood bij uw moeder wonen. Na een rouwperiode werd u in december 2011 gedwongen een leviraatshuwelijk aan te gaan met zijn broer, H.. U verklaart dat H. u slecht behandelde en u door hem werd geslagen. Toen hij u in juni 2012 aan uw dijk verbrandde met een strijkijzer besloot u om hem te verlaten. U werd hiervoor behandeld in het ziekenhuis en daarna ging u terug bij uw moeder wonen. Tijdens uw huwelijk ging u vaak klagen over uw echtgenoot bij uw ouders, zij waren omwille van deze problemen gescheiden. U verklaart vanwege uw opgelopen brandwonde klacht te hebben ingediend bij het hoofd van de wijk, maar die verklaarde dat hij u niet kon helpen, gezien uw vader imam is. Daarna, sinds juli 2012, bleef u bij uw moeder wonen. U verklaart dat uw vader u verschillende keren aansprak om naar uw man terug te keren maar dat u steeds weigerde. Ondertussen had u Abraham leren kennen, een christen van forestier origine. Nadat u een paar weken bij uw moeder had verbleven begon u een relatie met hem. U probeerde dit geheim te houden. In augustus 2012 geraakte u echter zwanger van hem. Toen uw vader dit in oktober 2012 ontdekte werd u zwaar door hem geslagen. U verklaart dat uw vader dit ontdekte via uw echtgenoot H., die het op zijn beurt hoorde doordat iedereen in de buurt er over praatte. U verklaart dat uw vader ermee dreigde u te vermoorden en dat u zodanig hard door hem werd geslagen dat de burens tussenbeiden kwamen om te bemiddelen. Na deze mishandeling werd u opgenomen in het ziekenhuis waar de dokter u meedeelde dat de baby niet meer levensvatbaar was. Daarna heeft u hem de toestemming gegeven om de baby te aborteren. Toen u uit het ziekenhuis werd ontslagen zei uw broer An. dat u daar niet langer kon blijven uit schrik om vermoord te worden door uw vader. Hij bracht u naar uw oom aan moeders zijde, O. Bal., in Kakimbo, Conakry. Daar verklaart u twee weken te hebben verbleven. Uit schrik voor uw vader kon u ook daar niet langer verblijven, hij bracht u in contact met een smokkelaar die u op 20 oktober 2012 naar België bracht, waar u op 21 oktober aankwam en de volgende dag asiel aanvroeg. U verklaart dat ook uw vriend Abraham naar u op zoek is omwille van het feit dat u abortus pleegde. Hij is na uw vertrek bij uw ouders langs geweest en dreigde ermee dat hij u zou vermoorden omwille van de dood van zijn baby. In België ontmoette u tot slot M. T. Bar.. Op het moment van het laatste gehoor voor het Commissariaat-Generaals was u 24 weken zwanger. De bevalling is voorzien voor 28 november 2013.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: een attest van uw zwangerschap en een opvolgingsfiche; een medisch attest van een litteken aan uw linkerdijs vanwege dr. L., Ph. (dd 10.12.2012); een medisch attest met betrekking tot uw ziekenhuisopname van 05 tot 07 december 2012 vanwege bloedingen (dr. N. L. dd 10.12.2012); een medisch attest dat u een besnijdenis van het type 2 onderging (dd 06.08.2013); een lidkaart van Gams Belgique (dd 15.05.2013) en een medisch attest dat aantoont dat u zwanger bent van een meisje (dr. Ns. Mb., Simplicie dd 08.08.2013).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw ‘vrees voor vervolging’ in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’ zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart dat u vreest voor uw vader en uw echtgenoot omdat u zwanger werd buiten het huwelijk. Dit kind kon niet overleven waardoor u met de dokter instemde het te laten aborteren, daarom vreest u ook

voor uw vriendje, de vader van dit kind. Hij beschuldigt u er van dit kind te hebben vermoord. Daarnaast vreest u om terug te keren naar uw land van herkomst omdat u opnieuw een buitenechtelijk kind draagt.

Er kan in de eerste plaats geen geloof worden gehecht aan uw relatie met uw vriend Abraham. U verklaart dat u uw echtgenoot had verlaten en bij uw moeder ging wonen. Na een paar weken bij uw moeder te hebben verbleven begon u een relatie met Abraham (gehoorverslag CGVS dd 09.07.2013 p.12-13 en p.22 en dd 14.08.2013 p.17). U verklaart dat u hem ontmoette bij een optreden in de stad en hem sindsdien op zaterdag zag (gehoorverslag CGVS dd 09.07.2013 p.24-25). Het is uiterst opmerkelijk dat u bij het begin van jullie relatie verklaarde dat het geen probleem zou vormen om samen uit te gaan (gehoorverslag CGVS dd 09.07.2013 p.24). Aangezien u toen net bij uw moeder was ingetrokken, zonder het akkoord van uw vader of uw echtgenoot, en u wel degelijk kon verwachten dat zij dit moeilijk zouden aanvaarden, is het weinig waarschijnlijk dat u een dergelijke inschatting zou maken. Het is daarbij onwaarschijnlijk dat u daar zo licht zou overgaan. Bovendien blijkt uw vriend een christen te zijn, wat u al wist van bij het begin van jullie relatie (gehoorverslag CGVS dd 09.07.2013 p.26), waardoor u zich zeker kon inbeelden dat dit voor problemen zou zorgen. U verklaart immers dat voor uw vader het belangrijkste criterium voor een echtgenoot was dat hij een goed moslim was (gehoorverslag CGVS dd 14.08.2013 p.11). Uw vader was bovendien imam (gehoorverslag CGVS dd 09.07.2013 p.16), waardoor u zeker kon voorzien dat dit ter sprake zou komen. U verklaart dat u en uw vriend het nooit over het christendom of de problemen die jullie zouden kunnen ondervinden hadden omdat u daar niet over nadacht en omdat u van hem houdt en u niet dacht dat uw vader jullie relatie zou ontdekken (gehoorverslag CGVS dd 09.07.2013 p.26). Dat dit op geen enkel moment ter sprake kwam is uiterst onwaarschijnlijk en ondergraaft de geloofwaardigheid van uw beweerde relatie. Hoewel jullie drie maanden lang een relatie hadden en elkaar daarbij wekelijks zagen (gehoorverslag CGVS dd 09.07.2013 p.25) blijkt u bovendien heel onwetend over zijn persoon. Wanneer u tijdens het gehoor voor het Commissariaat-Generaal werd gevraagd om uw vriend te beschrijven, kwam u niet verder dan dat hij een grote en knappe man is die altijd wil spelen (gehoorverslag CGVS dd 09.07.2013 p.25). Wanneer u werd gevraagd wat u dan zo leuk aan hem vond kon u opnieuw niet meer vertellen dan dat het een mooie, grote jongen was (gehoorverslag CGVS dd 09.07.2013 p.25). Aangezien u verklaarde dat u van hem hield (gehoorverslag CGVS dd 09.07.2013 p.26) is het opvallend dat u niet meer over hem weet te vertellen dan deze vage uiterlijke omschrijving. Voorts is het merkwaardig dat uit uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken bleek dat u herhaaldelijk verklaarde samengewoond te hebben met Abraham in de wijk Filira in Boké (zie verklaringen DVZ dd 23 oktober 2012, punt 15 en 16) hetgeen u voor het CGVS dan weer ontkende (zie gehoorverslag CGVS dd 09.07.2013 p.13). Deze onwaarschijnlijkheden zorgen ervoor dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw buitenechtelijke relatie met Abraham.

Verder kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaring dat u zwanger werd van uw vriend en u zodanig door uw vader werd geslagen dat u dit kind verloor. Hoewel u een medisch attest voorlegt waaruit blijkt dat u in België een curetage heeft ondergaan, kan dit uw geloofwaardigheid omtrent de omstandigheden die deze ingreep noodzakelijk maakten of de problemen die u daardoor ondervond niet herstellen. Volgens dit attest werd u op 05 december 2012 in het ziekenhuis opgenomen wegens bloedingen ten gevolge van een eerdere, onvoltooide ingreep. Dit attest verduidelijkt echter de omstandigheden waarin u zwanger werd en de redenen voor deze ingreep niet. Het kan evenmin aantonen dat u omwille van deze zwangerschap enige problemen zou hebben gekend. Diverse tegenstrijdige en weinig verenigbare verklaringen ter zake ondermijnen de geloofwaardigheid van het verloop van uw zwangerschap in ernstige mate. Zo verklaart u in eerste instantie dat u met schrik reageerde op deze zwangerschap, u was bang dat uw vader u zou vermoorden en u dacht onmiddellijk aan abortus (gehoorverslag CGVS dd 09.07.2013 p.26). Bij uw tweede gehoor voor het Commissariaat-Generaal verklaart u daarentegen dat u niet dacht dat deze zwangerschap zo een groot probleem zou vormen omdat uw vader in het dorp was en u een oplossing zou zoeken vooraleer hij terug kwam (gehoorverslag CGVS dd 14.08.2013 p.18-19). Dit getuigt van een verschillende, weinig verenigbare, beleving van eenzelfde situatie, waardoor de geloofwaardigheid van de problemen waarmee u te kampen zou hebben gehad danig wordt ondermijnd. In elk geval is het zonder meer opmerkelijk dat u zich vervolgens zomaar door een vriendin zou laten overtuigen om het kind te houden, zij verklaarde dat dit niet zoveel problemen voor u zou creëren (gehoorverslag CGVS dd 09.07.2013 p.26-27 en dd 14.08.2013 p.19). Hoewel u van plan was om bij uw moeder weg te gaan vooraleer uw vader op de hoogte was, heeft u daar geen enkel initiatief toe genomen (gehoorverslag CGVS dd 14.08.2013 p.18). Verder bent u niet eenduidig wat betreft het tijdstip waarop uw omgeving te weten kwam dat u zwanger

was. U verklaart bij uw eerste gehoor dat u uw kindje verloor op 02 oktober 2012 en dat u op dat moment twee maanden zwanger was (gehoorverslag CGVS dd 09.07.2013 p.14), wat betekent dat u in augustus 2012 zwanger werd. Bij uw tweede gehoor verklaarde u daarentegen dat uw omgeving in augustus 2012 ontdekte dat u zwanger was en u op dat moment al twee maanden zwanger was (gehoorverslag CGVS dd 14.08.2013 p.17), wat betekent dat u reeds in juni 2012 zwanger werd. Later in het gehoor corrigeert u zichzelf en stelt dat uw omgeving pas in oktober te weten kwam dat u zwanger was (gehoorverslag CGVS dd 14.08.2013 p.18). Dat u niet duidelijk weet te stellen wanneer uw familie op de hoogte was van uw zwangerschap en hoeveel maanden u zwanger was op het moment van uw abortus, de belangrijkste gebeurtenissen binnen uw asielrelaas, ondermijnen de geloofwaardigheid van het door u verklaarde verloop van deze zwangerschap. Ook de manier waarop uw familie en uw echtgenoot zou te weten zijn gekomen dat u zwanger was is bijzonder ongeloofwaardig. U verklaart dat misschien vriendinnen of andere mensen dit nieuws hebben verspreid in de wijk, hoewel u uw vriendin op het hart had gedrukt dat niemand dit mag te weten komen. Daarnaast denkt u dat ook de burens een vermoeden hadden omdat u vaak braakte (gehoorverslag CGVS dd 14.08.2013 p.17). Op deze manier zou uw echtgenoot op de hoogte zijn gebracht en ook uw vader hebben ingelicht (gehoorverslag CGVS dd 09.07.2013 p.12). Het is weinig realistisch dat dit nieuws op deze manier aan de oppervlakte kwam en u niet meer inspanningen deed om dit verborgen te houden of te ontkennen. Temeer u er wel in slaagde om uw relatie met Abraham stiekem te houden, terwijl u hem toch wekelijks opzocht en tot laat in de nacht bij hem verbleef (gehoorverslag CGVS dd 09.07.2013 p.25). Dit zorgt er opnieuw voor dat het weinig geloofwaardig is dat u daadwerkelijk zwanger zou zijn geweest. Ook omtrent abortus weet u niets te vertellen. Waar u eerst verklaart dat dit verboden is in Boké (gehoorverslag CGVS dd 09.07.2013 p.22), stelt u later er helemaal niets over te weten, behalve dat het problemen kan creëren wanneer men abortus pleegt zonder de toestemming van de vader van het kind (gehoorverslag CGVS dd 14.08.2013 p.19). Bovenstaande vaststellingen leiden tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan het verloop van uw zwangerschap en derhalve ook niet aan uw verklaring dat u om die reden uw land van herkomst diende te verlaten.

Naast het feit dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw concrete vluchtaanleiding, namelijk uw buitenechtelijke relatie en de problemen omwille van uw abortus, kunnen er ook opmerkingen worden geformuleerd bij uw leviraatshuwelijk, wat uw geloofwaardigheid verder in het gedrang brengt. In de eerste plaats kan er op gewezen worden dat u verklaart dit huwelijk na zes maanden te zijn ontvlucht – sinds juni 2012 - en daarna zonder noemenswaardige problemen bij uw moeder verbleef (gehoorverslag CGVS dd 09.07.2013 p.8 en dd 14.08.2013 p. p.9-10, p.14.-16 en p.18). U verklaart dat uw echtgenoot contact opnam met uw vader om hem te vragen u aan te manen naar hem terug te keren (gehoorverslag CGVS dd 09.07.2013 p.28). Terwijl u bij uw moeder verbleef sprak uw vader u verschillende keren aan om naar uw echtgenoot terug te keren. Daarom besloot u bij uw vriendin in te trekken wanneer uw vader in de stad was (gehoorverslag CGVS dd 14.08.2013 p.10). U verklaart dat u tijdens uw verblijf bij uw moeder geen enkel contact meer had met uw echtgenoot en dat uw vader u slechts in juli 2012 mondeling benaderde om terug te keren maar dat u dit kon weigeren. Daarna zou uw vader u niet meer benaderd hebben omdat u zo vastbesloten was (gehoorverslag CGVS dd 14.08.2013 p.15-16). Vervolgens is er doorheen uw verklaringen geen sprake meer van enige problemen die u bij uw moeder zou ondervonden hebben. Dit leidt op zijn minst tot de conclusie dat dit vermeende leviraatshuwelijk geen aanleiding was om uw land van herkomst te verlaten en dat u ook geen vrees dient te koesteren omwille van dit huwelijk bij terugkeer.

Bovendien kan ook het door u aangehaalde leviraatshuwelijk op zich in vraag worden gesteld. Zo kon u gemakkelijk tegen uw vader ingaan toen hij u vroeg om bij uw echtgenoot terug te keren. Nadat u had duidelijk gemaakt dat u vastbesloten was om niet bij hem terug te keren liet hij u begaan (gehoorverslag CGVS dd 14.08.2013 p.15-16). Het is opmerkelijk dat u zich nu wel kon verzetten tegen de wil van uw vader terwijl u verklaart dat u niets tegen hem kon beginnen wanneer dit leviraatshuwelijk werd voorgesteld (gehoorverslag CGVS dd 14.08.2013 p.4). Het is verder ook opmerkelijk dat u tot tweemaal toe zou zijn gedwongen om te huwen terwijl uw zussen nog steeds ongehuwd zijn (gehoorverslag CGVS dd 09.07.2013 p.13-14). Vervolgens verklaart u dat de broer van uw overleden echtgenoot voornamelijk met u wilde trouwen omwille van de kinderen (gehoorverslag CGVS dd 14.08.2013 p.4). Deze verklaring zet de geloofwaardigheid van uw leviraatshuwelijk verder op de helling. Enerzijds verklaart u namelijk dat uw kinderen na de dood van uw man bij uw moeder verbleven (gehoorverslag CGVS dd 09.07.2013 p.28), terwijl u verder zegt dat zij soms bij uw moeder verbleven en soms bij u waren (gehoorverslag CGVS dd 14.08.2013 p.8). Het feit dat door het verblijf van uw kinderen bij uw

moeder de voornaamste reden van uw echtgenoot om met u te huwen onderuit wordt gehaald en u er niet in slaagt duidelijkheid te verschaffen over de verblijfplaats van uw kinderen, schaaft verder de geloofwaardigheid van het door u aangehaalde leviraatshuwelijk. U verklaart voorts dat uw ouders zijn gescheiden omdat u telkens ging klagen over uw huwelijk (gehoorverslag CGVS dd 14.08.2013 p.10 en 16). Zij waren reeds gescheiden op het moment dat u besloot H. te verlaten, wat de vraag doet rijzen waarom u toen niet onmiddellijk besloot uw echtgenoot te verlaten. U verklaart immers dat u dit huwelijk aanvaard had en bij uw echtgenoot bleef uit medelijden voor uw moeder en uit schrik dat zij zou worden weggestuurd door uw vader (gehoorverslag CGVS dd 14.08.2013 p.4-7 en 9). Het is dan ook opmerkelijk dat u nog enige tijd bij uw echtgenoot blijft hoewel de enige reden waarom u dit huwelijk aanvaardde niet meer van toepassing is. Bovenstaande vaststellingen zorgen ervoor dat er in sterke mate kan getwijfeld worden of u daadwerkelijk werd gedwongen een leviraatshuwelijk aan te gaan en gedurende zes maanden bij uw schoonbroer zou hebben verbleven.

Wat betreft uw toekomstig buitenechtelijk kind met uw huidige vriend M. T. Bar., is er geen reden om aan te nemen dat u ten gevolge hiervan een fundamentele vrees zou dienen te koesteren. Aangezien door bovenstaande argumentatie de problemen die u verklaart in Guinee te zullen kennen bij terugkeer onderuit werden gehaald, kan men er van uitgaan dat u nog steeds zou kunnen rekenen op uw bestaande netwerk in Guinee, waaronder onder andere uw moeder, uw oom en de vriend van uw oom. Zo is er ook uw broer die u hielp om naar België te reizen en die reeds op de hoogte is van uw zwangerschap (gehoorverslag CGVS dd 14.08.2013 p.20). Daarnaast toonde u doorheen uw verklaringen aan dat u in staat bent zich zelfstandig te handhaven. Uw durf om uw land van herkomst te verlaten is daar een concrete aanwijzing toe. Bovendien blijkt u een zekere graad van scholing te hebben genoten (gehoorverslag CGVS dd 09.07.2013 p.6) en kon u zich ook voordien in uw land van herkomst van enig inkomen voorzien. U verklaart tot aan uw vertrek als verkoopster te hebben gewerkt (gehoorverslag CGVS dd 09.07.2013 p.6). Uit de informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier (SRB – Guinee, les mères célibataires et les enfants nés hors mariage) blijkt dat, hoewel het huwelijk de meest favorabele vorm van familiesamenstelling blijft, eenoudergezinnen geen uitzondering zijn in Guinee. Vooral in de stad worden alleenstaande moeders getolereerd. Afhankelijk van de al dan niet conservatieve ingesteldheid van de familie wordt er verschillend gereageerd op een buitenechtelijk kind, maar op enkele uitzonderingen na zijn geweld en stigmatisatie niet aan de orde, hoogstens wordt men uit de familie geweerd. Geweld komt volgens deze informatie enkel voor in radicaal islamitische milieus. Hoewel u verklaart dat uw vader een heel strenge moslim is (gehoorverslag CGVS dd 09.07.2013 p.16) komt dit doorheen uw verklaringen allerm minst tot uiting. Zo kon u zes jaar school lopen en werkte u als verkoopster (gehoorverslag CGVS dd 09.07.2013 p.6), ook kon u normale kledij dragen en was u niet in staat om concrete voorbeelden geven over wat uw vader verstaat onder een goed moslim (gehoorverslag CGVS dd 09.07.2013 p.16). Dit wijst er niet op dat u in een radicaal islamitisch gezin zou zijn opgegroeid. Bovendien verklaart u dat uw relatie met uw vader goed was (gehoorverslag CGVS dd 09.07.2013 p.16) en ondervond u weinig problemen toen u uw echtgenoot verliet en bij uw moeder introk, die nota bene zelf gescheiden was van uw vader terwijl hij daar wel nog regelmatig op bezoek kwam (gehoorverslag CGVS dd 09.07.2013 p.8 en dd 14.08.2013 p. p.9-10, p.14.-16 en p.18). Gezien deze eerdere reacties van uw vader is het onwaarschijnlijk dat hij disproportioneel op uw buitenechtelijk kind zou reageren en dat u hem om die reden dient te vrezen. Volgens de beschikbare informatie worden buitenechtelijke kinderen eerder slecht benaderd maar dit heeft weinig invloed op het verdere verloop van hun leven. Zij kunnen een normaal schooltraject lopen maar kunnen moeilijkheden ondervinden om een echtgenoot te vinden gezien het de vader is die een meisje ten huwelijk geeft. Uit deze informatie blijkt echter ook dat in een stedelijke context steeds meer meisjes hun toekomstige echtgenoot zelf willen kiezen, zodat dit ook niet als problematisch kan worden beschouwd. Uit het voorgaande blijkt dat u omwille van uw buitenechtelijke zwangerschap geen gegronde vrees dient te koesteren en zodoende om die reden geen aanspraak kunt maken op internationale bescherming.

Uw advocaat haalde tot slot de vrees voor de besnijdenis van uw ongeboren dochter aan. In dit verband kan er op gewezen worden dat u deze vrees zelf niet aanhaalt. Het is opmerkelijk dat u uw lidkaart van Gams en een medisch attest dat u een besnijdenis van het type 2 onderging voorlegt zonder daar enige verduidelijking bij te verschaffen. Dit toont aan dat deze vrees niet bij u leeft en men kan aldus veronderstellen dat u zichzelf in staat acht zich tegen deze praktijk te verzetten, wat gezien uw eerder aangehaalde sterke persoonlijkheid en volgens de informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt en dat werd toegevoegd aan het administratief dossier (SRB – Guinee, les mutilations génitales

féminines – april 2013) inderdaad mogelijk is. Aangezien u in België lid werd van Gams kan het Commissariaat-Generaal ervan uitgaan dat u alles in het werk zal stellen om uw dochter te beschermen tegen besnijdenis, indien nodig. Verder kan er in deze context nog gewezen worden op de informatie waaruit blijkt dat de prevalentie van besnijdenis significant daalt en dat de jongere generatie er steeds minder aan wordt blootgesteld. Voorts blijkt uit deze informatie dat een meisje dat niet werd besneden een normaal leven kan leiden. Vooral in de stad is er steeds minder sprake van sociale uitsluiting gezien men daar in grote mate wordt blootgesteld aan campagnes tegen besnijdenis. Wat betreft uw eigen besnijdenis kan er gezien u deze traditionele praktijk reeds ondergaan hebt, om deze reden geen internationale bescherming meer worden verleend. Hoe dan ook blijkt uit de toegevoegde informatie, dat de herbesnijdenis in Guinee zich enkel in twee precieze gevallen kan voordoen tijdens de herstelperiode na de eerste besnijdenis, met name (1) na een 'medische besnijdenis' of (2) na een oppervlakkig uitgevoerde besnijdenis. Buiten deze twee gevallen bestaan er geen andere vormen van herbesnijdenis in Guinee. U haalde op geen enkel moment aan tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal zich in één van deze twee situaties te bevinden. In bepaalde - zeer uitzonderlijke situaties en vooral wanneer het gaat om minderjarigen- kan de echtgenoot een tweede besnijdenis vragen. U bent noch een minderjarige, noch haalde u voor het Commissariaat-generaal aan dat uw echtgenoot een tweede besnijdenis eiste.

Naast de eerder reeds besproken documenten legt u nog medische attesten voor in verband met uw huidige zwangerschap en een medisch attest dat handelt over het litteken op uw linkerdijs. Uw zwangerschap wordt in deze uiteraard niet betwist, maar deze heeft ook geen enkele bewijskracht voor de problemen die u in uw land van herkomst zou hebben gekend. Het overige medische attest bevestigt weliswaar dat u een litteken heeft op uw dijs, maar zegt niets over de omstandigheden of de oorzaak waardoor u deze opliep en kan zodoende de geloofwaardigheid van uw asielrelaas evenmin herstellen.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofd een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Met betrekking tot de algemene situatie in Guinée kan het volgende worden vastgesteld:

Guinee werd eind 2012 en begin 2013 geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en ander vergelijkbare daden. Er werden inderdaad schendingen van de mensenrechten begaan door de politie van Guinee, naar aanleiding van betogingen met een politiek karakter. Er zijn nog steeds spanningen voelbaar tussen de regering en de meeste politieke oppositiepartijen, door de organisatie van parlementsverkiezingen. Geen enkele van de geraadpleegde bronnen haalt echter het bestaan aan van een gewapend conflict.

Het is echter aan de verschillende politieke actoren om ervoor te zorgen dat er aan alle voorwaarden wordt voldaan om de organisatie van parlementsverkiezingen mogelijk te maken in een vreedzaam klimaat.

Artikel 48/4 §2 van de wet van 15 december 1980 stelt dat ernstige bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend intern of internationaal conflict beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming. Uit de bovenvermelde informatie blijkt dat Guinee niet wordt geconfronteerd met een situatie van willekeurig geweld en dat men er eveneens op dient te wijzen dat er geen enkele gewapende oppositie is in het land. In het licht van al deze elementen is er op dit moment in Guinee geen gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2 (zie verder Informatie over de landen, SRB "Guinee: Situatie op het gebied van de veiligheid", april 2013).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

1.4. De bestreden beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - ASIELZOEKER

in uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan de persoon die verklaart te heten

naam: D.

voornaam: Mar.

geboortedatum: 01.01.1988

geboorteplaats: Boka

nationaliteit te zijn : Guinee

het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de statendie het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING ;

Op 15/10/2013 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste, documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.*

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Nopens de ontvankelijkheid

2.1. In het belang van een goede rechtsbedeling moet diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering, een afzonderlijke procedure starten om de duidelijkheid van het juridische debat te waarborgen, alsook een snelle en adequate behandeling van de zaak.

Meerdere vorderingen zijn derhalve slechts onder de vorm van één enkel verzoekschrift ontvankelijk indien de doelstelling ervan de goede rechtsbedeling is, meer in het bijzonder indien deze vorderingen dermate samenhangend zijn, wat hun voorwerpen of hun grondslag betreft, dat het kennelijk lijkt dat de gedane vaststellingen of de genomen beslissingen ten aanzien van één van deze vorderingen een weerslag zullen hebben op het resultaat van de andere vorderingen.

Indien meervoudige vorderingen niet voldoende samenhangend zijn in de zin zoals hierboven beschreven, zal enkel de belangrijkste of, bij gelijk belang, de eerste in het verzoekschrift genoemde, worden beschouwd als regelmatig ingediend (RvS 12 september 2005, nr. 148.753; RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507; RvS 22 mei 2006, nr. 159.064).

2.2. *In casu* richt de verzoekende partij haar beroep tegen twee verschillende administratieve beslissingen: een beslissing van *“weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire*

beschermingsstatus” genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en een *“bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker”* (bijlage 13*quinquies*), afgeleverd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

De kwestie is derhalve te bepalen of het belang van een goede rechtsbedeling vereist, en *a fortiori* toelaat, dat deze twee beroepen worden ingediend door middel van één verzoekschrift.

Hoewel er een direct verband bestaat tussen beide bestreden beslissingen, waarbij de tweede werd genomen na de eerste die zij overigens uitdrukkelijk in haar motivering vermeldt, is de Raad van oordeel dat dit verband alleen niet volstaat om aan te tonen dat de weerslag van de gedane vaststellingen of van de ten aanzien van de eerste bestreden beslissing genomen beslissingen op het resultaat van de andere, van die aard zou zijn dat het, in het belang van een goede rechtsbedeling, zou opleggen beide te behandelen in het kader van één beroep.

2.3. Enerzijds, immers, voor zover het de eerste bestreden beslissing betreft, moet het beroep worden behandeld op basis van artikel 39/2, § 1, 1ste en 2de lid van de Vreemdelingenwet. Dit beroep in volle rechtsmacht, dat steeds van rechtswege schorsend is, wordt geregeld door de procedureregels voorgeschreven door de artikelen 39/69 tot 39/77 van dezelfde wet, die meer bepaald een gewone procedure en een versnelde procedure regelen, desgevallend gepaard gaand met bijzondere modaliteiten en termijnen (inroeping van nieuwe elementen in het verzoekschrift en ter terechtzitting, verzendingstermijn van het administratief dossier en van de nota met opmerkingen, eventuele indiening van een schriftelijk verslag en van een replieknota, verkorte behandelingstermijnen voor de prioritaire zaken, verkorte termijnen in geval van versnelde procedure).

Voor zover het de tweede bestreden beslissing betreft, moet het beroep daarentegen worden behandeld op basis van artikel 39/2, § 2 van voormelde Vreemdelingenwet. Dit annulatieberoep, dat in beginsel niet van rechtswege schorsend is, wordt geregeld door de procedureregels voorgeschreven door de artikelen 39/78 tot 39/85 van dezelfde wet, alsook door de artikelen 31 tot 50 van het Procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV), die meer bepaald een annulatieprocedure en een procedure in administratief kort geding regelen, op hun beurt gepaard gaand met bijzondere modaliteiten en termijnen (verzendingstermijn van het administratief dossier en van de nota met opmerkingen, eventuele indiening van een synthesememorie, toepasselijke termijnen in geval van administratief kort geding, modaliteiten van voortzetting van de procedure na administratief kort geding, bijzondere procedures bepaald in het PR RvV).

Er dient te worden vastgesteld dat door de totaal verschillende aard van de geïmplementeerde contentieux en door de specifieke gevolgen, modaliteiten en termijnen die hiermee gepaard gaan, de combinatie van deze twee procedures in één en hetzelfde beroep niet verenigbaar is met een goede rechtsbedeling, maar daarentegen de snelle instaatstelling van de dossiers, de duidelijkheid van de te voeren debatten en de behandeling van de zaken binnen de wettelijk opgelegde termijnen schaadt, aangezien de bijzonderheden die aan elk van beide procedures gekoppeld zijn, op elk moment het goede verloop van de andere procedure kunnen vertragen of zelfs hinderen.

2.4. Anderzijds biedt een dergelijke combinatie van procedures door middel van één en hetzelfde beroep geen enkel bijzonder voordeel voor de verzoekende partij, ten opzichte van de behandeling van aparte en verschillende verzoekschriften voor elk van de bestreden beslissingen.

Artikel 39/80 van voormelde wet bepaalt immers het volgende: *“Indien een beroep tot nietigverklaring van een beslissing tot toegang of tot verblijf samenhangt met een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, heeft de behandeling van het laatstgenoemde beroep voorrang. In voorkomend geval kan de Raad evenwel in het belang van een goede rechtsbedeling beslissen dat hetzij beide beroepen samen worden behandeld en afgedaan, hetzij beslissen dat het onderzoek van het beroep tot nietigverklaring wordt opgeschort totdat een definitieve beslissing over het beroep in volle rechtsmacht is genomen.”* Met toepassing van deze bepaling zal het beroep in volle rechtsmacht in elk geval steeds bij voorrang worden behandeld en behoudt de Raad elke vrijheid om, volgens hetgeen het belang van een goede rechtsbedeling in het voorliggende geval vereist, te beslissen het onderzoek van het annulatieberoep op te schorten of dit beroep tegelijkertijd (maar niet samen) te onderzoeken.

Artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet, toepasselijk op het beroep in volle rechtsmacht, bepaalt bovendien het volgende: *“Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen worden uitgevoerd.”*

Hieruit volgt dat in geval van apart ingediende verzoekschriften tegen twee beslissingen waarvan één tot het contentieux volle rechtsmacht behoort en de andere tot het annulatiecontentieux, de effectiviteit van de door de verzoekende partij ingediende beroepen en de bescherming van haar rechten tijdens de behandeling van deze beroepen, op dergelijke manier door de wet worden geregeld dat het belang van een goede rechtsbedeling niet beter zou worden gediend in geval van indiening van één verzoekschrift tegen beide bestreden beslissingen.

2.5. Gelet op voorgaande ontwikkelingen vertonen beide bestreden beslissingen geen enkel onderling verband van verknochtheid waardoor het belang van een goede rechtsbedeling zou gebieden ze voor de Raad te betwisten door middel van één verzoekschrift.

2.6. Rekening houdend met het voorrangsbeginsel van het beroep in volle rechtsmacht, vermeld in voornoemd artikel 39/80, moet de beslissing van *“weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”*, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, als de belangrijkste van beide bestreden beslissingen worden beschouwd.

2.7. Er dient derhalve te worden besloten dat het beroep slechts ontvankelijk is voor zover het de beslissing van *“weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”* genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft, en onontvankelijk moet worden verklaard voor zover het *“bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker”* (bijlage 13^{quinqies}), uitgereikt door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, betreft.

3. Over de gegrondheid van het beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 oktober 2013

3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3.2. Verzoekster voert de schending aan van *“artikel 1.2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 (de Vluchtelingenconventie), artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet)”* en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

4. Nopens de status van vluchteling

4.1. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoeksters verklaringen voldoende zijn om haar vervolgingen geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde

motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

4.2. De asielzoeker zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792).

4.3. Vooreerst dient er op gewezen te worden dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, die zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De kern van het relaas is dat verzoeksters echtgenoot overleed en zij daarop verplicht werd te huwen met haar schoonbroer. Verzoekster brengt echter geen nuttige bewijzen aan die dit kan ondersteunen terwijl kan verwacht worden dat verzoekster de dood van haar echtgenoot kan aantonen alsook haar tweede huwelijk. Bij gebrek aan nuttige documentatie alsook ernstige geloofwaardige verklaringen kan evenmin geloof worden gehecht aan verzoeksters verklaringen over een buitenechtelijk kind en nog minder over haar beweerd vrees voor de gevolgen hiervan. Van een kandidaat-vluchteling mag immers worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

4.4. Zoals de bestreden beslissing terecht stelt ondergraven talrijke ongeloofwaardigheden, tegenstrijdigheden, vaagheden en inconsistenties de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen.

Inzake de vrees voor haar vader naar aanleiding van de beweerd buitenechtelijke zwangerschap, stelt de Raad vast dat verzoeksters verklaringen inderdaad weinig verenigbaar zijn daar waar verzoekster eerst getuigt van een grote schrik om vermoord te worden door haar vader, om dit nadien te minimaliseren tot geen groot probleem; zelfs indien verzoekster het zoeken van een oplossing benadrukt impliceert dit immers niet dat zij er ook een zal vinden en zodoende de beweerd woede van haar vader ook effectief zal kunnen ontwijken. Indien verzoekster verder inderdaad verklaarde dat ze twee maanden zwanger was toen ze haar kind verloor, dan gaat ze eraan voorbij dat ze het begin van haar zwangerschap zowel in augustus 2012 (gehoor 1 p. 14, p. 26) als juni 2012 (gehoor 2 p. 17) situeerde zodat dit ook de datum van het verlies van haar kind ernstig ondermijnt, waarbij de datum van juni 2012 verder ook contradictorisch is met haar verklaring reeds bij haar moeder te hebben verbleven vooraleer ze een relatie met A. begon ("kort daarna", vragenlijst 3.5, "een paar dagen later", gehoor 2 p. 17), wat dan weer inconsistent is met de verklaring dat ze met A. begon "een paar weken" nadat ze vertrok bij H., gehoor 1 p. 12) terwijl ze tevens verklaarde pas in juli 2012 H. te hebben verlaten, op dat moment nog niet zwanger te zijn geweest en bij haar moeder te zijn ingetrokken (gehoor 2 p. 14). Inzake alle andere motieven van de bestreden beslissing stelt de Raad vast dat verzoekster dienaangaande geen verweer voert, zodat deze onverminderd overeind blijven. De Raad dient vast te stellen na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratieve dossier dat de commissaris-generaal terecht tot de ongeloofwaardigheid van het relaas heeft besloten. De door de commissaris-generaal correct weergegeven raken de kern van het relaas en zijn pertinent.

Uit de neergelegde medische documenten inzake de curettage kan daarbij enkel blijken dat verzoekster tussen 5 en 7 december 2012 werd gehospitaliseerd omdat er uit een echografie bleek dat verzoekster een onvolledige ingreep had ondergaan en dientengevolge een curettage diende te ondergaan. Hierin wordt geen melding gemaakt van de omstandigheden waarin verzoekster zwanger werd, noch de

omstandigheden waarin de vrucht werd weggehaald zodat dit medisch document niet vermogt de door verzoekster aangehaalde asielfeiten te adstrueren.

4.5. Verzoekster onderneemt in dit verzoekschrift geen ernstige poging om de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen te weerleggen noch brengt zij thans argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Het verzoekschrift stelt dat verzoekster thans opnieuw zwanger is. Er kan dan ook vastgesteld worden dat dit een keuze is die verzoekster zelf nam in acht genomen haar situatie in Guinee, wat een beweerdte vervolging voor haar zwangerschappen ondergraaft. Verzoekster beperkt zich voorts tot het herhalen van het asielrelaas en het negeren van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing (*“Verzoekster heeft de eer hierop te antwoorden dat zij in een strenge islamitische familie werd geboren en in een radicale islamitische milieu werd opgegroeid, alwaar alleenstaande moeders niet worden getolereerd. Meer nog, worden buitenechtelijk kinderen met geweld behandeld en gestigmatiseerd en uit de familie geweerd. In dergelijk milieu is het leven van verzoekster als alleenstaande moeder in gevaar”*), het geven van algemene en theoretische beschouwingen over de motiveringsplicht en de beginselen van het vluchtelingenrecht, het geven van niet-pertinente argumenten (*“Als verzoekster het akkoord van haar vader en echtgenoot zou vragen voor haar intrek bij haar moeder, zullen haar vader en echtgenoot sowieso geen akkoord geven. Aangezien verzoekster door haar echtgenoot onmenselijk werd behandeld en met de dood werd bedreigd, had verzoekster geen ander keuze dan haar leven te redden door bij haar moeder in te trekken. De vraag is, hoe zou verzoekster de toestemming van haar echtgenoot gaan vragen om bij haar moeder in te trekken terwijl haar echtgenoot de oorzaak is van de dreigement waarmee verzoekster werd geconfronteerd?”*) terwijl er geen motieven of conclusies in de bestreden beslissing werden vastgesteld omtrent het vragen van goedkeuring door verzoekster om bij haar moeder in te trekken en verzoekster geen tweede huwelijk aantoonde) en het maken van verwijten naar het CGVS, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoekster weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

4.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

5. Nopens de subsidiaire beschermingsstatus

5.1. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster voert aan dat *“De bestreden beslissing heeft het gevaar voor onmenselijke of vernederende behandeling niet onderzocht gezien het gevaar naar aanleiding van haar buitenechtelijke relatie en de problemen omwille van haar abortus in Guinee”*.

5.2. De Raad stelt vast dat verzoeksters bewering berust op een onzorgvuldige lezing van de bestreden beslissing. Immers blijkt uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat de weigering van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Verzoekster gaat er in deze dan ook aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a en b net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien verzoeksters asielrelaas niet geloofwaardig is, kan zij zich niet steunen op de elementen die aan de basis van haar relaas liggen om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. In zover verzoekster zich beroept op artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet, dient verzoekster elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in haar land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke

zin. Voor zover verzoekster zich beroept op de algehele situatie, werkt zij dit middel niet uit en toont zij niet aan dat de situatie waarnaar zij verwijst, zou kunnen vallen onder artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet (RvV 20 juni 2008, nr. 12.887). Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.3. Verzoekster vroeg tevens de vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu zij niet aantoont dat de gegrondheid van haar asielmotieven onvoldoende werd onderzocht, noch zelf ook maar enigszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

5.4. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

Het beroep ingesteld tegen de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*) van 24 oktober 2013 is onontvankelijk.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK